

men henholde mig til den Forklaring, som der derom er givet.

Det Næste, der fremtræder paa en ganske mærkelig Maade, er, at medens Rigsdagen, idetmindste paa flere indirecte Maader, har indrømmet, at den ikke forbeholder sig Ret til at forhandle om Fællesforfatningens Indhold, saa har den dog ingenlunde tillige derved givet Afstald paa at forhandle om Valglovens Indhold; men dette slaaer Ministeriet sammen og siger: Valgloven skal ligeledes tages ganske saaledes, som vi her give den; vi indrømme, at der siden engang kan foretages nogle Forandringer ved Lov. — Naar man imidlertid huffer, at den lovgivende Myndighed er hos Regjeringen alene, saa veed man, hvad det vil sige: Saasnart Regjeringen finder, at der er Noget at ændre ved Loven, kan den forandres i Rigsraadet, men ellers ikke. Det er forøvrigt ganske forunderligt — en Bemærkning, der gjælder om flere Ting i Udkastet, men som jeg blot skal gjøre i dens Almindelighed —, at Regjeringen, i hvad den har kaldt sit „Udgangspunkt“, har beholdt endeel af det, vi ikke syntes om, men har forget for at fæste mangfoldige af de Ting bort, som forekomme os at være de meest taalelige deri. Iblandt de første er saaledes den Bestemmelse at foreskrive Valgloven ved en udelukkende Regjeringshandling. Jeg seer nu rigtignok, at man vil forsvare dette ved at sige: Ja, men indtil en Valglov kom istand, vedtagen paa lovlig Maade i de særlige Repræsentationer, skulde Rigsraadet jo alene bestaae af kongevalgte Medlemmer. Den høitagtede Premierminister, som har forsvaret dette Punkt, siger, at naar man huffer tilbage paa den uhyggelige Tilstand, som fandt Sted under det forrige Ministerium,

og hvori Monarchiet befandt sig ved Udgivelsen af Frd. 26de Juli 1854, vil man vist være glad ved, at Regjeringen har givet en Valglov uden at spørge de særlige Forsamlinger. Men jeg spørger, om den uhyggelige Tilstand, der da bestod, fandt Sted paa Grund af, at vi ikke kunde komme overeens om Valgloven? Nei, det var der ikke Tale om! Det, der tilveiebragte den uhyggelige Tilstand, det var, at det daværende Ministerium vilde paatvinge os en Forfatning, som vi ikke vilde erkjende. Være vi først komne dertil, at den var bleven erkjendt, saa havde jo det, som var det egentlig Uhyggelige, været borte; men det egentlig Uhyggelige laa i, at man vilde gjøre en Forordning gjældende, der ikke var lovlig. Og derhos vil jeg gjøre opmærksom paa, at det er dog langt farligere, at en Valglov giver en Repræsentation, som er utilfredsstillende, end at den midlertidige Tilstand varer ved, at 20, alene af Kongen udnævnte Mænd, udgjøre Repræsentationen; thi det er dog ganske vist, at disse Mænd, hvor vægtige de hver for sig end maae være, dog altid vilde have Følelsen af, at de ligeoverfor Folket ikke veie saa særdeles meget, da de ere valgte af Kongen; og, naar de sidde i Repræsentationen ene og alene som Kongevalgte, saa vilde de altid tage i Betænkning at gjøre, hvad en uheldig sammensætning af saakaldte Folkevalg fremgaaet, Forsamling ikke vilde betænke sig paa. Saa hellere vie med at faae en fuldstændig Repræsentation, til man kan faae den ordentlig sammensat, end strax gaae ind paa at sammensætte en Repræsentation, der ved en Sammensætning, som den i Udkastet foreslaaede, er mange Gange skadeligere, end om de 20 Kongevalgte sad der alene.